

VĚŘ SVÝM SNŮM

Poslouchat hlas srdce
místo logiky se vyplácí

Katy Yaksha

Copyright © Katy Yaksha, 2019

ISBN 978-80-906535-9-7

*Trocha tajemného koření
pro všechny na cestách k vysněným obzorům.*

Obsah

- 7 – *Pár slov na začátek*
9 – *Předmluva*
15 – *Úvod*
- 21 – *Vychutnávat život jako sladký koláček*
25 – *Siesta*
28 – *Náhody neexistují*
34 – *Obyčejný den na ostrovním venkově*
39 – **RECEPT** – *Sůl a olej nad zlato*
40 – *Tranquilla*
46 – *Mravenčení ve vlasech*
49 – **RECEPT** – *Alioli*
50 – *Blahodárná neděle*
55 – *Kousek od ráje*
59 – *Rajský nákup*
62 – **RECEPT** – *Pánev plná zeleniny pečené na olivovém oleji*
64 – *I když slunce nesvíí*
68 – *Přikryjem se třeba novinama*
71 – *Káva s rybáři a vepřové pečivo*
74 – *Překvapení u majáku*
80 – *Výprava do prázdna*
84 – *Calma*
89 – *Grand hotel na objednávku*
91 – *Nepředvídatelné*
95 – **RECEPT** – *Tuňákový salát s rýží a čerstvým koriandrem*
97 – *V ranní rose*
101 – *Vánoční kouzlo*
106 – *Jak jsem se naučila škrtat vážné tváře*

112 – *Opravdově*

116 – **RECEPT** – *Brambory s čerstvým koriandrem a crème fraiche*

119 – *Qué frío!*

125 – *Příště zase ano*

130 – *Poslední adios*

Pár slov na začátek

Milé čtenářky, milí čtenáři,

tato kniha vznikla v době, kdy jsem se věnovala navrhování šatů pro vlastní značku a o tom, že se jednou stanu spisovatelkou, jsem hodně intenzivně snila. Vydala jsem tehdy knihu v malém nákladu, abych už mohla do světa vyslat první inspiraci a prodávala ji spolu se šaty přes můj internetový obchod.

Uběhlo několik roků, přesunula jsem se z ostrova, který dal této knize vzniknout na jiný a vyměnila navrhování šatů za psaní knih. Jeden sen za další. Protože když nám jednou srdce o nějakém snu pošeptá, má pro nás připravenou i cestu, jak k němu dojít. A to, jestli dojdeme, záleží jen na nás.

S velkou radostí se teď znovu dělím o inspiraci z jedné velmi podnětné etapy mého života na stránkách knihy VĚŘ SVÝM SNŮM, která se původně jmenovala *Tapas mallorquinas*.

Pro změnu názvu jsem se rozhodla v průběhu upravování textu. Ten původní sice naznačoval, že nejde jen o oddychové čtení z pohodového života na ostrově, protože „tapas“ znamená malé porce různých pokrmů, čímž jsem chtěla říct, že v knize „ochutnáte“ rozličné úhly pohledu na život, novou inspiraci a také vyzkoušíte pár opravdových receptů. Myslím, že s novým jménem je záměr této knihy daleko jasnější a navíc vystihuje i smysl toho, proč jsem se kdy rozhodla psát – inspirovat ostatní, aby věřili ve své sny, v hlas svého srdce, v sami sebe.

A já upřímně věřím tomu, že na stránkách najdete inspiraci a povzbuzení pro vaše cesty za sny a také vás přimějí k zamýšlení nad vlastním potenciálem a nad zvyky, které možná stojí za to změnit a díky tomu začít žít daleko víc naplno a doopravdy.

Předmluva

Stejně jako v pohádkách, kde odvážnému štěstí přeje, tak i nám se poštětilo a dostali jsme příležitost zažít na vlastní kůži opravdový ostrovní život. Daleko od přeplněných turistických center a rozptýlení, daleko od světla a lidí. Uprostřed mallorských polí, ponechání napospas přírodě, tichu, hlasům okolních živočichů, noční obloze zasypané hvězdami a tmě, jenž by se doopravdy dala krájet. Postavení tváří v tvář vlastním obavám, představám a strachům a příležitosti se s nimi vypořádat i spřátelit a pochopit, odkud k nám vlastně přicházejí. Místo logikou vyvrácené a duší doslova s otevřenou náručí vítané.

Už po týdnu, který měl být jediným, jenž na tomto odlehlém a dost podivném místě strávíme a poté se navrátíme do blízkosti všech radovánek i nepřeborných možností života na vyhledávaném ostrově, se začalo dít něco nepředvídatelného. Samota nám otevřela dveře do prostoru, které lidské oko není schopné za běžného provozu zachytit. A právě proto, že se samoty i být o samotě tolik lidí bojí a odmítá, zůstane tento prostor, ve kterém se můžeme dotknout nejen hvězd, ale i opravdové esence všeho, pro většinu lidí po celý život utajeným.

Už po prvním týdnu nám bylo jasné, že tenhle prostor nabízí daleko víc možností i radovánek, než nám může nabídnout celý zbytek Baleárských ostrovů a vlastně celý svět dohromady, a že ho rozhodně stojí za to prozkoumat. A tak jsme se dobrovolně vzdali trochy pohodlí výměnou za klíč k oněm velkým tajemstvím a také k jedné ošuntělé boudičce, které netěsnila okna a dveře vlastně ani nešly zamknout. A vůbec jsme toho nelitovali.

Když jsme „naší“ samotou po víc jak půl roce opouštěli, byli jsme o tolik jiní než na začátku. A to jsme si mysleli, že už přece něco víme. Oči nám svítily jako hvězdy na obloze, energií jsme možná mohli zásobovat celé souostroví a ještě kousek dál a cítili jsme se tak obohaceni, že kdyby jste si tohle bohatství chtěli koupit za peníze, celé jmění světa by na to nestačilo.

Ono se totiž penězi ani koupit nedá. Ono je vlastně k máni zadarmo a přece ho tolik lidí míjí bez povšimnutí, i když ho mají před nosem. Nebývá zabalené v blýskavém papíru, ani ho neservírují na zlatých podnosech. To je jedním z hlavních důvodů, proč o něj není takový zájem.

Jenže nenápadný obal skrývá většinou krásný poklad. A to zdaleka nejen v pohádkách. Stačí se rozhlédnout v přírodě. Chutné oříšky také nerostou na stromech jen tak samy o sobě. Musíte nejdřív rozlousknout tvrdou skořápku a pak si teprve pochutnáte. A my jsme ten půlrok louskali hodně. A pak taky vychutnávali.

Přála bych každému, kdo přistane na téhle kouzelné planetě, nastrádat tohle bohatství do duše. Jak jsem pochopila, *tohle* je vlastně jediné bohatství, které opravdu stojí za to. Velké domy, auta, plné skříně značkového oblečení mohou mít spíš opačný efekt.

Vždycky jsem měla tušení, že je toho daleko víc, co můžeme i umíme, ale že přes všechny ty věci zvenčí, přes všechny informace a učení, zákazy a omezení, lákadla a potěšení na to nejdůležitější postupně zapomínáme a sami sobě se ztrácíme.

A proto je dobré se někdy úplně vzdálit. Ode všech světél, od ruchů a vzruchů. Od lákadel i informací. Od zbytečného hromadění. Od toho věčného stihnout milion věcí během jediného dne. Od všeho, co „bychom měli“ a ode všech „musím“ a „ještě chci“.

Aby jsme se rozpomněli na to, jak doopravdy využít tenhle dar. Život. Aby nám neunikla ani jedna padající hvězda na obloze, aby nám neunikla ani jedna minuta, aby nám neunikl pravý smysl našeho života. To, proč jsme vůbec tady.

Jsme tu, aby jsme žasli, radovali se, sdíleli a milovali, zpívali a tančili. A hráli si jako děti. Každý na to, co jeho baví. A hodně se smáli. Protože kdo dělá, co ho baví, ten se často a přirozeně směje. A kdo se směje, ten je šťastný a taky je zdravý. A tak to má být. Žádné sváry, starosti, hlouposti a zbytečnosti. Ale opravdové věci.

A tak, jestli jste zapomněli snít, jestli jste se sami sobě ztratili, vezměte si trochu času o samotě, času jenom pro sebe, usad'te se na místo, kde je vám dobře, kde vás nic neobtěžuje, vypněte si telefon a řekněte všem, že teď je chvíle jenom pro vás, ztište se a ponořte se do těchto stránek.

Kéž vám moje vyprávění napoví, rozehraje melodii ve vašem srdci, tu zapomenutou písničku o čisté radosti a pomůže najít cestu zpátky k vašim snům, k vám samotným a otevře možná úplně nové dveře od prostoru, kde dříme váš opravdový potenciál, od prostoru bez hranic, od kterého máte vy sami už teď klíč.

Ponořte se do magického příběhu o náhodách a následování hlasu srdce, který nás zavedl na místo, které jsme si přáli objevit a ani netušili, že s ním objevíme mnohem víc.

Sen je jako vzácná květina

Vždycky jsem byla snilkem a dodnes jím zůstávám. Se svými sny jsem zacházela a zacházím jako s nějakým samozřejmým bodem, ke kterému jednou dojde. Jiná varianta přece neexistuje.

Nezáleží na tom, jak velký nebo vzdálený se sen zdá být. Když se mi jednou jeho obraz mihne před očima nebo ten určitý pocit zachytím v srdci, už ho nedám. Víím, že tudy vede moje pravdivá cesta, i když se třeba teď nacházím úplně jinde. Prostor a čas nejsou důležité, signály vysílané ze srdce ano.

Sen je jako kouzelná květina, kterou jsem dostala k opatrování. Od samého poupěte až do nádherně rozvitého květu, který odmění omamnou vůní všechny, kteří ve své sny věří a nechají je rozkvést.

Ten sen, tu krásnou květinu pravidelně zalévám myšlenkami na ní, hýčkám ho ve svých představách a tak se k němu víc a víc blížím. Nenechám se zmást, unavit, ani ošálit nástrahami na cestě. Kráčím po ní s otevřeným srdcem připravená zachytit znamení i procházet lekcemi, nezapomínám ani odpočívat a užívat si každého okamžiku, protože žádné teď se neopakuje.

Samotná cesta za snem je krok za krokem tím pravým, kdy se má duše cítí naživu. A to i v momentech, kdy děj cesty provází dobrodružství a adrenalin. Všechno jsou to jenom zkoušky. Ve svůj sen nepřestávám věřit, i kdybych od něj byla celé Vesmíry daleko. Když už se sen objeví, tak k němu vždycky existuje i cesta, která se opírá o mou víru, intuici a odvážné kroky.

Víra na cestě ke snům je jednou z nejdůležitějších ingrediencí. Je jako pupeční šňůra, kterou kdybych přestřihla - přestala věřit - tak by můj sen přestal dýchat a kousek mého já spolu s ním. A to nechci. Nechci se roztříštit na kousky. Chci se cítit pěkně

pohromadě a ve všech koutech domu mé duše vítat každý den Slunce, nikde žádný stín.

A tak volím kroky odvážné, kolikrát hodně nejisté, kráčím po cestě vedoucí na okraji propasti, ale prosycené svěžím vzduchem a provázenou dech beroucími výhledy.

A když se čas od času na téhle cestě Životem zastavím a rozhlédnu se kolem sebe, vidím louku plnou rozkvetlých květů. Ten pohled vyvolává v mém srdci ohromnou radost a také mně inspiruje v tom pokračovat dál. Vyplouvat za novými horizonty a objevy, o kterých moje srdce šeptá a nechat tak na té nekonečné louce rozvíjet další nádherné květy.

Na úvod

Květen 2012, poblíž městečka Campos, Mallorca

Je něco kolem jedné hodiny v noci. Ten nejlepší čas na tvoření. Sedím venku na proutěné židli vyložené polštářem a když zakloním hlavu, div na mě nepadají hvězdy z oblohy. Je jimi celá posetá. Jsme asi 2 kilometry od nejbližšího pouličního osvětlení a je to na té obloze znát.

Vždycky jsem si přála zažít opravdový život na ostrově. Aspoň na chvíli. Zahrát si na staré časy a žít někde na venkově. Jezdit nakupovat na trhy do okolních vesnic a nechat si vyprávět historky od místních babiček a dědečků, co tak různě potkám.

Nedalo by se říct, že jsme potkali babičku, ani dědečka, ale díky jednomu „náhodnému“ setkání jsme se na tom venkově před pár dny opravdu ocitli. Přesněji řečeno na statku z 18. století, postupně renovovaném, obklopeném políčky, vyzdobeným nádhernou nedokonalostí a po okraj naplněným nefalšovaným kouzlem Mallorcy.

Konečně jsme narazili na „to“, co jsme tady dlouhou dobu hledali a upřímně skoro přestávali věřit, že „to“ tady ještě vůbec někde je.

Za těch pár dní, které jsme na statku a v jeho okolí zatím strávili, se dějí samé zázraky. Dny se zdají být natahovací a čas jako kdyby si s námi pohrával a přeskakoval jednotlivé kapitoly. Když si občas vzpomeneme, že „tam a tam“ jsme byli ten samý den ráno, nechce se nám tomu ani věřit.

A právě tohle místo je jedním z důvodů, proč mě dneska na jednom výletě po blízkém okolí napadlo pustit se do psaní této knihy. Vlastně deníko-knihy inspirované a spojené hned ze dvou mých velkých snů a vášní, životem u moře a psáním.

Žít u moře bylo od malička jedním z mých největších snů. Sen se mi a plní a já vím, že se to děje díky tomu, že jsem v něj sto procentně věřila, i když se mému okolí zdál být naprosto nespelnitelný a nemožný. Jasně, mě logicky taky, jenže srdce nelže a já věděla, že mu mám věřit, poslouchat jeho rady a následovat výzvy, i ty hodně nelogické.

Když už mi srdce o snu jednou řeklo, věděla jsem, že k němu má připravenou i cestu, pro kterou se ale musím rozhodovat sama a krok za krokem jí projít a prožít všechna dobrodružství, které k cestě za sny neodmyslitelně patří.

A tak, když mě moje srdce dovedlo až tam, kde mohu dlouhé chvíle pozorovat moře, hvězdy, poslouchat šumění vln, poznávat jinou kulturu, styl života a různé kouty svojí duše, šeptá mi teď, ať ty postřehy a objevy šířím dál. Že budou jakousi formou mého poděkování Vesmíru, něčím na oplátku za všechny jeho dary a inspirací pro ostatní.

A tak jsem psát začala. A také proto, že jsem si vždycky přála psát o tom, co může druhé povzbudit a inspirovat. Vlastně už ani nevím, kdy jsem s psaním různých deníků začala a kolik tun papíru jsem za tu dobu popsala.

Psaní je pro mně přirozené jako dýchání. Dalo by se říct, že je to určitá forma meditace. Když se do psaní ponořím, cítím, že se propojuju s něčím neviditelným a přece tolik silným, co mi dává pocit, že se moje duše může rozletět do nekonečna. Nádherné propojení. Ten druh, co vzniká, když děláme něco celým srdcem. To, co jednoduše milujeme.

Tohle napojení známe všichni. Každý z nás někdy v životě dělal něco, co ho baví. A i když na tenhle pocit někdo zapomněl, spojení se neztratilo, pořád tam někde uvnitř je a čeká na své oživení. A tak upřímně věřím, že vám moje objevy a postřehy sdílené ze srdce pomohou vzpomenout si na zapomenuté sny a

obyčejnou lehkost bytí, radost z malých věcí a nakreslí šipky ve směru, kde tuhle základní esenci života hledat a kudy za ní jít.

„... když už nám jednou naše srdce pošeptá o nějakém snu, určitě k němu existuje i cesta... stačí jen důvěřovat jednotlivým krokům, které nám srdce radí udělat a ve správný čas dojdeme do vysněného cíle... „